

Arrest

nr. 327 052 van 21 mei 2025
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAMARCHE
Rue Grande 84
5500 DINANT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. LAMARCHE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers vingerafdrukken werden op 19 augustus 2022 in Oostenrijk geregistreerd in het kader van een verzoek om internationale bescherming, maar verzoeker reisde door naar België en diende alhier op 29 augustus 2022 wederom een verzoek om internationale bescherming in, waarbij hij verklaarde minderjarig te zijn.

1.2. Omwille van de weigering van Oostenrijk om verzoeker terug te nemen, werd het dossier op 20 december 2022 overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. De commissaris-generaal trof op 28 maart 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Pashtounse origine te zijn. U bent geboren en woonde in Manda Chinar dorp, gelegen in Khogyani district in de provincie Nangarhar. U liep school tot de derde graad en stopte toen u 10 jaar was. In 2019 opende u een videotheek in de bazaar in het centrum van Chamtala waar u dvd's verkocht van Pakistaanse en Indiaanse films. U deed dit werk tot en met juni 2021.

In januari 2020 startte u ook als medewerker bij de nationale polio vaccinatiecampagnes van de WHO en UNICEF in uw regio. Maandelijks of om de paar maanden hielp u in deze campagnes die een paar dagen duurden en sloot u uw videotheek. In totaal heeft u van januari 2020 tot juni 2021 aan 13 of 14 campagnes meegewerkt. U diende samen met uw collega R.(…) poliovaccins toe in de dorpen Lokhai, Manda Chinar en Lamdai. Op 15 juni, de tweede dag van de campagne, werden er twee van jullie teams in Khogyani aangevallen door onbekenden, waaronder in Chamtala en Kage. U was aan het werk in Manda Chinar toen u rond 10u30 à 11u in de ochtend telefoon kreeg van uw supervisor S.(…) R.(…). Hij vertelde dat er een aanval was gebeurd waarbij twee collega's gedood werd en twee andere collega's gewond raakte in het district en dat jullie meteen moesten stoppen met werken en weg lopen. Daarop zijn u en uw collega elk een andere richting uitgelopen en bent u meteen naar Jalalabad-stad gevlucht. Hier bleef u twee maanden bij uw maternale tante tot aan de machtsovername.

In de periode van januari 2020 tot augustus 2021 ontving uw vader zo'n drie à vier dreigtelefoons van onbekende mensen waarin hij werd verteld dat u moest stoppen met uw werk voor de vaccinatiecampagnes en met de verkoop van videofilms. Zo'n maand of anderhalve maand nadat u uw dorp had verlaten kreeg uw vader opnieuw telefoon van onbekende mensen waarin naar u en uw verblijfplaats werd gevraagd. Na de machtsovername was u overtuigd dat uw leven in gevaar was en besliste u om het land te verlaten en vertrok u vanuit Jalalabad naar Kabul en ontvluchtte u via Nimroz uw land.

U verliet Afghanistan op 15 augustus en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België, alwaar u aankwam op 28 augustus 2022 en een verzoek tot internationale bescherming indiende bij de bevoegde asielinstanties op 29 augustus 2022.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw deelnamecertificaat aan de vaccinatiecampagne, een kopie van de taskara's van u, uw beide ouders en broer en zus, twee foto's van de vaccinatie opleiding, en een brief van uw school in Afghanistan om uw leeftijd te verifiëren.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door onbekende mensen omdat u was tewerkgesteld als vaccinatiemedewerker en omdat u in een videotheek werkte (CGVS I, p.8). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, en wel om de volgende redenen.

Vooreerst wordt de kern van uw asielrelaas in niet geringe mate onderuit gehaald door de sterke twijfels van het CGVS bij uw werk als polio-vaccinator. U verklaarde dat u als vaccinator begon te werken in januari 2020, maar kon niet vertellen of er veranderingen werden doorgevoerd in de vaccinatiecampagnes als gevolg van de coronapandemie in 2020. Gevraagd of er iets veranderde antwoordde u dat er geen speciale veranderingen waren en dat jullie maskers en handgel kregen en de campagnes gewoon doorgingen zoals voordien. U kon ook niet met zekerheid vertellen of de campagnes werden opgeschort in die periode (CGVS II, p.7-8). Dit is echter tegenstrijdig met beschikbare landeninformatie (Zie landeninfo, WHO Afghanistan, Polio vaccination campaigns resume across 20 provinces of Afghanistan, 14/09/2020) waaruit blijkt dat de vaccinatiecampagnes in Afghanistan in 2020 werden opgeschort van het begin van de coronapandemie in maart 2020 tot en met augustus 2020. De vaststelling dat u hier niet van op de hoogte zou zijn geweest, is weinig aannemelijk en doet bijgevolg afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw werk als polio-vaccinator. Daarnaast legde u een deelnamecertificaat neer waarvan de inhoud niet strookte met uw verklaringen. U verklaarde dat u stopte met uw werk als vaccinator op 15/06/2021 nadat de hele campagne werd geschorst door de aanvallen op collega's in de regio. Echter, volgens het deelnamecertificaat heeft u gewerkt tot 18/06/2021. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd verklaarde u dat de campagne liep tot 18 juni en jullie stopten in de helft door de aanvallen maar dat ze de laatste dag van de campagne op het certificaat schreven (CGVS II, p.9). Deze verschooning is echter weinig overtuigend. Bovendien legde u incoherente verklaringen af over de reden waarom u dit deelnamecertificaat bent gaan halen. Zo beweerde u eerst dat u wist dat uw leven in gevaar was toen u aankwam in Jalalabad en u dit certificaat ging nodig hebben omdat men u niet zou geloven zonder bewijs (CGVS II, p.9). Echter verklaarde u in uw eerste onderhoud dat u pas tijdens de

machtsovername voelde dat uw leven in gevaar was (CGVS I, p.8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zei u dat u Afghanistan niet wilde verlaten en u dit certificaat nodig had om het werk in de toekomst weer te doen als u in uw district zou willen werken (CGVS II, p.9) of om te bewijzen dat u dit werk had gedaan indien u een nieuwe job zou willen (CGVS II, p.10). Deze uitleg raakt echter kant noch wal. Het feit dat u geen coherente verklaringen kunt afleggen over de reden waarom u dit certificaat heeft aangevraagd, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw werk. Tenslotte, dient ook te worden opgemerkt dat u tijdens uw registratie bij de Belgische asiendiensten uw werk als polio-vaccinator op geen enkel moment hebt vermeld, maar toen enkel sprak over uw videotheek (zie administratief dossier, NBMV-fiche). Nochtans zou uw werk als poliovaccinator de rechtstreekse aanleiding hebben gevormd voor uw vertrek. Bovenstaande vaststellingen roepen dan ook zeer ernstige twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw werk als polio-vaccinator in Afghanistan.

Zelfs indien toch zou worden aangenomen dat u actief was als polio-vaccinator, dan nog toont u niet aan dat u hierdoor een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren bij terugkeer naar Afghanistan. Uit de beschikbare informatie (het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf), blijkt dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle humanitair personeel te maken krijgt met vervolging.

Het is bijgevolg aan u om specifieke redenen aan te brengen waarom u wel een nood aan bescherming zou dienen te koesteren. Eventuele vervolging van personen met dit profiel hangt af van specifieke elementen, zoals onder andere gender, (gepercipieerde) links met bepaalde partijen in het conflict en betrokkenheid bij activiteiten die ingaan tegen de normen en waarden van de taliban of die gepercipieerd worden als ingaand tegen de belangen van de taliban. U dient bijgevolg aan te tonen waarom u een nood aan bescherming zou hebben omwille van deze functie. U bent hier niet in geslaagd. Uit uw verklaringen blijkt dat u werkte als polio-vaccinator in uw regio en u besloot om te vluchten nadat collega's van u werden vermoord. U haalde echter zelf aan dat de vervolgingsfeiten ten aanzien van verre collega's werden gepleegd waarvan u zelfs de namen niet kent (CGVS I, p.14). U verklaarde bovendien dat de vervolgingsfeiten niet op u persoonlijk gericht waren, en u kon niets vertellen over het lot van uw directe collega R.(...) of andere collega's (CGVS II, p.17-18) waardoor u niet aantoont dat zij wél problemen zou gehad hebben na de aanval. U slaagde er dan ook niet in om een vrees voor vervolging louter omdat u werkte als polio-vaccinator aannemelijk te maken.

Verder waren ook uw verklaringen over uw individuele vervolgingsfeiten niet geloofwaardig. Zo beweerde u dat uw vader verschillende dreig telefoons ontving waarin hij werd gewaarschuwd dat zijn zoon moest stoppen met zowel zijn werk als vaccinator, als met de verkoop van video's (CGVS I, p.8 + CGVS II, p.13). Ten eerste had u een zeer vage kennis en maar weinig informatie over deze vervolgingsfeiten. Volgens uw verklaringen kreeg uw vader zo'n drie à vier dreig telefoons van 2019 tot 2021 en nogmaals eentje toen u in Jalalabad was, maar wist u helemaal niet wanneer deze telefoontjes begonnen of wanneer er gebeld werd (CGVS II, p.13). U kon ook niet vertellen wat er gezegd werd aan de telefoon en u kwam niet verder dan te stellen dat u werd opgelegd om daar niet meer te werken (CGVS II, p.14). U weet zelfs niet wie u bedreigde aan de telefoon (CGVS II, p.13). Bovendien had u ook weinig kennis over de vervolgingsfeiten waarbij de videotheek werd opgeblazen. Tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS vertelde u wel dat uw videotheek werd vernietigd maar kon u hier verder niet veel over vertellen (CGVS II, p.17). U vertelde dat uw vader u dit nieuws vertelde toen hij u in Jalalabad bezocht. U trachtte echter op geen enkele wijze te achterhalen wat er zich precies heeft afgespeeld of wie hiervoor verantwoordelijk was (CGVS II, p.18). Uw bijzonder beperkte kennis over deze vervolgingsfeiten doet afbreuk aan de geloofwaardigheid er van. Aangezien u deze feiten inriep als uw initiële vrees op vervolging tijdens uw registratie in België mag er wel van u verwacht worden dat u hierover meer informatie kon geven. Deze vaststellingen maken dat er geen ernstig geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Daarnaast is het weinig logisch dat u zo lichtzinnig omging met de door u aangehaalde bedreigingen. Op het CGVS gaf u zelfs toe dat u de dreig telefoons niet serieus nam omdat u dacht dat het neptelefoontjes waren (CGVS I, p.13 + CGVS II, p.14-15). Uit beschikbare landeninformatie (Zie landeninfo Tolo News - Afghanistan, 3 workers of polio vaccination campaign killed in Nangarhar, 30/03/2021) blijkt echter dat er in die periode eerder gerichte aanslagen waren op vaccinatiemedewerkers en dit ook uitvoerig in het nieuws kwam. Geconfronteerd met deze informatie verklaarde u dat u die dreiging niet serieus nam omdat het geweld enkel tegen vrouwen gericht was en dat er geen aanslagen in uw dorp gebeurden (CGVS II, p.14-15). Deze verschoning gaat echter niet op, vooral ook omdat u zelf reeds bedreigingen zou hebben gekregen omwille van uw werk als polio-vaccinator. U beweerde verder ook dat uw vader gebeld werd om u te bedreigen en hij ook dacht dat het om een grap ging (CGVS II, p.15-16). Echter is het weinig logisch dat uw vader deze veelvuldige bedreigingen niet serieus zou nemen of het zou nalaten om veiligheidsmaatregelen

voor u te treffen. U zei ook dat u deze bedreigingen niet besprak met collega's omdat jullie dit niet met elkaar deelden (CGVS II, p.16). Aangezien u aanhaalde dat u geviseerd werd omwille van uw vaccinatiewerk kan er op z'n minst wel verwacht worden dat u dit zou delen met uw supervisor of andere collega's. Het feit dat u zo lichtzinnig omging met de bedreigingen die u zou ontvangen hebben doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Tenslotte was u ook tegenstrijdig in uw verklaringen tussen uw NBMV-registratie en bij de DVZ /op het CGVS. U verklaarde tijdens uw registratie namelijk dat uw videotheek werd opgeblazen door de taliban en zij hadden gedreigd om u te vermoorden (zie Adm. dossier, NBMV-fiche). Bij de DVZ verklaarde u echter dat u vrijwillig polio vaccinator was en verschillende vaccinatieteams op 15/06/2021 werden aangevallen door onbekenden. Daarnaast haalde u ook aan dat u telefonisch bedreigd werd door onbekenden omwille van uw werk in de videotheek (zie Adm. dossier, CGVS Vragenlijst, 3.5). Wanneer u uw verhaal vertelde op het CGVS haalde u nergens spontaan aan dat de videotheek werd opgeblazen, ook niet wanneer er expliciet gevraagd werd naar de gebeurtenissen nadat u naar Jalalabad vluchtte (CGVS I, p.14-15). Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat de videotheek wel werd opgeblazen, wellicht op 21 juli, maar dat u niet kon zeggen wie het deed (CGVS I, p.15). Geconfronteerd met uw verklaringen bij uw registratie ontkende u dat u tijdens uw registratie had gezegd dat het de taliban was. Het louter vasthouden aan één versie van de feiten is niet in staat om de tegenstrijdigheid op te heffen. Bovenstaande maakt dan ook dat er geen enkel ernstig geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande vaststellingen te weerleggen. De kopies van uw taskara en die van uw familieleden, alsook de brief van uw school in Afghanistan vormen een begin van bewijs van uw identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan. Wat betreft uw aanwezigheid in de vaccinatieopleiding die u staft met twee foto's van de vaccinatieopleiding waarvan u aanhaalt dat uw achterhoofd te zien is in de rechterbenedenhoek van één foto kunnen enerzijds niet worden geverifieerd en staat u anderzijds niet herkenbaar op de foto waardoor het niet zomaar kan worden aangenomen dat u inderdaad de persoon bent die u aanwijst. Wat betreft uw deelnamecertificaat dient gelet op de hierboven gedane vaststellingen –zie supra - ter volledigheid opgemerkt worden dat er aan Afghaanse (identiteits-)documenten weinig waarde gehecht kan worden gezien deze eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). Hoe dan ook kunnen aan door een verzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijswaarde worden toegekend voor zover de stukken gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan.

Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het

uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_Cit

ry_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud. Op 17 oktober 2023 ontving het CGVS een mail van uw advocaat met enkele correcties bij uw eerste persoonlijke onderhoud. In de hierboven gedane beslissing wordt rekening gehouden met deze opmerkingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Verzoekschrift, aanvullende nota's en stukken

2.1. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, § 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Met betrekking tot zijn vrees voor vervolging wijst verzoeker erop dat zijn identiteit en zijn herkomst niet worden betwist. Wat de twijfels over zijn werk als polio-vaccinator betreft, verwijst verzoeker naar zijn verklaringen waaruit blijkt dat de vaccinatiecampagnes niet continu werden georganiseerd en dat hij niet kon inschatten of de campagnes tijdens covid al dan niet werden onderbroken. Verzoeker bekritiseert de lezing door de commissaris-generaal van de informatie betreffende het onderbreken van de polio-vaccinatiecampagnes tijdens covid omdat hieruit blijkt dat deze van februari 2020 tot juli 2020 onderbroken werden en niet tussen maart en augustus. Anderzijds bevestigt dit de verklaringen van verzoeker dat hij beschermingsmateriaal kreeg om een covid-infectie te vermijden. Volgens verzoeker kan hieruit niet worden afgeleid dat verzoeker niet zou hebben deelgenomen aan het vaccinatieprogramma.

Over de tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen en het neergelegde deelnamecertificaat verwijst verzoeker naar zijn verklaringen dat de campagne zou eindigen op 18 juni 2021, maar dat hij zelf slechts werkte tot 15 juni 2021. Verzoeker stelt dat de verantwoordelijken de geplande einddatum vermeld hebben en niet de laatste dag dat verzoeker had deelgenomen, maar dat dit niet aan hem kan worden verweten. Daarnaast stipt verzoeker aan dat het verschil slechts drie dagen betreft en dat hij hierover volledig transparant is geweest. De commissaris-generaal leidt uit de verklaringen van verzoeker over het staken van de campagnes tijdens covid en de einddatum van zijn deelname af dat verzoeker niet als polio-vaccinator zou hebben gewerkt, maar hij gaat volgens verzoeker volledig voorbij aan de nauwkeurige en gedetailleerde uitleg van verzoeker over zijn werkzaamheden, waarbij hij precies uitlegde wat polio is, de structuur van de campagneorganisatie beschreef en uitlegde wat hij deed.

Het gegeven dat verzoeker verschillende redenen had opgegeven om een deelnamecertificaat aan te vragen, vormt volgens de commissaris-generaal een tegenstrijdigheid, terwijl verzoeker van oordeel is dat het gaat om een denkproces waarbij hij verschillende opties heeft afgewogen en voor de tweede optie heeft gekozen in de veranderende context van de dreigende machtsovername door de taliban.

Naar aanleiding van de overweging van de commissaris-generaal dat humanitaire hulpverleners in het algemeen niet het doelwit zijn van vervolging en verzoeker niet aantoont dat hij specifiek zou worden geviséerd omwille van zijn deelname aan de vaccinatiecampagne, omdat hij enkel over verre collega's zou hebben gesproken of over collega's waarvan hij de huidige situatie niet kende, stelt verzoeker dat hij gestopt is met werken omdat er een aanslag op humanitaire hulpverleners werd gepleegd, zoals hij ook tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde. Hij verduidelijkt ook dat hij en zijn collega een andere richting uitrenden en hij daarna geen informatie meer heeft kunnen bekomen over het wedervaren van zijn collega.

Daarnaast wijst verzoeker erop dat de telefonische bedreigingen van de taliban omwille van zijn activiteiten in de videotheek gericht werden aan zijn vader, en dat hij buiten zijn verklaringen geen bijkomende informatie kon krijgen omdat het onbekende bellers betrof.

Met betrekking tot het opblazen van de videotheek stelt verzoeker dat hij dit vernam toen hij reeds in Jalalabad ondergedoken was en de context erg gespannen was, waardoor het volgens hem volkomen normaal is dat hij weinig informatie kon bekomen over de vernieling van zijn winkel.

Verzoeker benadrukt dat de hele situatie moet worden geanalyseerd omdat hij niet alleen voor de vaccinatiecampagnes werkte, maar ook eigenaar was van een videotheek die 'verboden' films verkocht en hij om deze twee redenen bedreigd werd.

Vervolgens gaat verzoeker in op de overweging van de commissaris-generaal dat hij de bedreigingen aan zijn adres aanvankelijk niet ernstig nam, waarbij hij aangeeft dat dit een vergissing was. Verzoeker stipt ook aan dat de commissaris-generaal het bestaan van aanvallen op humanitaire hulpverleners die bij de polio-vaccinatiecampagnes betrokken waren niet in twijfel trekt.

Naar aanleiding van de vastgestelde tegenstrijdigheden merkt verzoeker op dat hij tijdens de NBMV-registratieprocedure weinig tijd kreeg om de redenen voor het vertrek toe te lichten, maar dat hij bij het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zowel de bedreigingen omwille van zijn werk als vaccinator als

de verkoop van cd's en dvd's had toegelicht. Ingevolge de vaststelling dat verzoeker eerst de 'taliban' had vermeld en nadien stelselmatig sprak over 'onbekende personen', merkt verzoeker op dat hij nooit heeft gezegd dat hij door de taliban bedreigd werd en dat er sprake moet zijn van een transcriptiefout.

Verzoeker is van oordeel dat er als gevolg van de verduidelijking en de contextualisering van zijn verklaringen sprake is van een vrees voor vervolging in geval van terugkeer waardoor hem de vluchtelingenstatus moet worden verleend.

In een tweede middelonderdeel gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Afghanistan waarbij hij stelt dat de conclusies die de verwerende partij uit de landenrapporten trekt genuanceerd dienen te worden omdat er voor de bevindingen uit de *Afghanistan Country Focus* van januari 2022 geen bewijzen zijn. Voorts, zo vervolgt verzoeker, stemt de situatie ter plaatse niet altijd overeen met wat officieel wordt aangekondigd. Verzoeker stelt dat sommige individuele talibanstrijders afwijkend gedrag vertonen omwille van persoonlijke redenen en overgaan tot moorddadige acties tegen vermoedelijke leden van ISKP zonder dat zij hierdoor problemen ondervinden.

Tevens stipt verzoeker, wederom op basis van de *EUAA Country Focus Afghanistan* van januari 2022, aan dat er een risico bestaat in geval van terugkeer voor personen die asiel hebben aangevraagd, omdat deze in rurale gebieden door de pashtoun als verdacht worden beschouwd. Verzoeker stelt dat onmogelijk geconcludeerd kan worden dat hij in geval van terugkeer geen gevaar zou lopen.

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een artikel toe van de WHO van 14 september 2020 over het hernemen van de polio-vaccinaties in Afghanistan (Verzoekschrift, bijlage 3).

2.2. Aanvullende nota's

2.2.1. Op 2 januari 2025 heeft de verwerende partij een aanvullende nota overgemaakt waarbij de landeninformatie wordt *geüpdatet*. Volgende COI-rapporten worden toegevoegd:

"EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>

COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf

EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments.pdf

2.2.2. Verzoeker maakte op 15 januari 2025 een aanvullende nota over aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarin hij vermeldt dat hij op psychologische begeleiding wacht en sinds 2023 werkt als zelfstandige voor een schoonmaakbedrijf.

Als bijlagen bij zijn aanvullende nota van 15 januari 2025 voegt verzoeker een attest van Fedasil van 8 januari 2025 en een attest van lidmaatschap bij Groep S als zelfstandige (Aanvullende nota verzoeker, bijlagen 1 en 2).

3. Volle rechtsmacht

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Bewijslastverdeling en beoordelingswijze

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU).

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden waaronder internationale bescherming moet worden verleend, zoals omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en

specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn middel onder andere de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze wetsartikelen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht en verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

5.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

5.1.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967". Dit wetsartikel verwijst op zijn beurt naar het eveneens door verzoeker geschonden geachte artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

5.1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een etnische pashtoun is die afkomstig is uit het district Khogyani in de provincie Nangarhar (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 20 december 2022, persoonsgegevens). Bij het opmaken van de NBMV-fiche verklaarde verzoeker dat hij Afghanistan ongeveer een jaar daarvoor had verlaten omdat de taliban een bom hadden geplaatst in de videotheek van verzoeker en ermee gedreigd hadden hem te vermoorden (*Ibid.*, NBMV-fiche, 29 augustus 2022).

Een kleine vier maanden na het opmaken van de NBMV-fiche stelde verzoeker dat de (werkelijke) reden voor zijn vlucht uit Afghanistan erin bestond dat hij deelnam aan vaccinatiecampagnes en er een aanval gebeurde in Chamtala en in Kaga, waarbij één medewerker gedood werd en een andere gewond raakte (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst CGVS, 20 december 2022). Tijdens het persoonlijk onderhoud verduidelijkte verzoeker verder dat zijn *supervisor* zijn collega opbelde na de aanvallen in Chamtala en Kaga en hen de raad gaf hun vaccindoos weg te gooien en te ontsnappen (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud I, 19 september 2023, p. 8; *Ibid.*, Notities van het persoonlijk onderhoud II, 25 oktober 2023, p. 16). Het wekt verbazing dat verzoeker zijn belangrijkste asielmotief niet meteen had vermeld. Verzoeker slaagt er niet in te verduidelijken waarom hij aanvankelijk nooit over zijn hoedanigheid als medewerker aan de vaccinatiecampagnes had gesproken. Het gegeven dat hij bij het opmaken van de NBMV-fiche weinig tijd kreeg, zoals hij in zijn verzoekschrift stelt, kan bezwaarlijk als

rechtvaardiging worden ingeroepen om zijn belangrijkste vluchtmotief onvermeld te laten. Deze vaststelling doet reeds de wenkbrauwen fronsen.

5.1.3. Daarnaast blijkt dat verzoeker een aantal uiterst bizarre verklaringen aflegde over zijn werk in het kader van de polio-vaccinatie-campagnes. Verzoeker zou trainingen hebben gevolgd en zou als medewerker betaald zijn voor zijn activiteiten tijdens deze campagnes, die trouwens werden georganiseerd in samenwerking met de WHO en UNICEF (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud I, 19 september 2023, p. 10 en 11), die in wezen als werkgever fungeerden (*Ibid.*, Notities van het persoonlijk onderhoud II, 25 oktober 2023, p. 7). Ondanks het 'officiële' karakter van deze activiteiten, zou verzoeker volgens zijn verklaringen slechts 15 jaar oud zijn geweest toen hij dit werk deed (*Ibid.*, p. 5). Hij zou de enige minderjarige medewerker in die regio zijn geweest (*Ibid.*). Hij tracht dit te kaderen door te stellen dat hij dankzij zijn minderjarigheid toegang zou hebben gekregen tot de huizen waar vrouwen aanwezig waren zodat hij op die manier de kinderen kon vaccineren, terwijl meerderjarige mannen niet binnengelaten werden (*Ibid.*). Volgens verzoekers verklaringen waren er geen vrouwelijke medewerkers in zijn regio (*Ibid.*) Hoe zijn meerderjarige mannelijke collega's er dan in slaagden de kinderen in de dorpen te vaccineren, kan verzoeker totaal niet verhelderen (*Ibid.*, p. 6).

Als deze verklaringen van verzoeker naast elkaar worden gelegd, blijkt dat er bezwaarlijk geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij als medewerker aan deze 'officiële' vaccinatiecampagnes zou hebben deelgenomen. Verzoeker ontkende immers een contract te hebben gehad voor zijn werk als vaccinator, zou ook geen badge hebben gehad om zich kenbaar te maken als medewerker aan de vaccinatiecampagne en zou evenmin een witte of blauwe shirt hebben gekregen zoals de vaccinatiemedewerkers in Jalalabad (*Ibid.*, p. 6). Hij zou enkel achteraf een verklaring hebben gekregen waaruit blijkt dat hij van die dag tot die dag voor hen had gewerkt (*Ibid.*). Verzoeker legde inderdaad een kopie van dit deelnamecertificaat neer, waaruit blijkt dat hij van 1 januari 2020 tot 18 juni 2021 zou hebben deelgenomen aan de campagnes (AD, stuk 5, Documenten, deelnamecertificaat vacc). Verzoeker zelf verklaarde echter dat hij slechts tot 15 juni 2021 als vaccinator werkte (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud II, 25 oktober 2023, p. 3). Hij stelde niet te weten waarom op het document 18 juni wordt vermeld. Verzoeker tracht in zijn middel het verschil tussen de verklaarde einddatum en de datum die in het stuk vermeld stond te minimaliseren, maar het blijft onduidelijk waarom de verklaringen van verzoeker op dit punt afwijken van de neergelegde stukken en dit doet verder afbreuk aan zijn verklaringen over zijn hoedanigheid als gezondheidswerker in Afghanistan. In zijn middel tracht verzoeker te milderen door erop te wijzen dat hij nauwkeurig kon uitleggen wat polio precies is, en dat hij de wijze waarop de campagnes werden georganiseerd kon schetsen. Deze encyclopedische kennis van verzoeker is niet bij machte om het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen op te heffen. Verzoeker toont immers niet aan dat minderjarigen tegen betaling zouden worden ingeschakeld in de WHO-vaccinatiecampagnes in Afghanistan.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt ook dat hij in de periode van begin 2020 tot midden 2021 met wisselende frequentie (van tweewekelijks tot tweemaandelijks) aan 13 à 14 campagnes deelnam. Hij maakte spontaan nooit gewag van een onderbreking gedurende de covid-pandemie en stelde dat deze campagnes gewoon doorliepen (*Ibid.*, p. 7). Verzoeker ontkende zelfs initieel uitdrukkelijk dat er iets speciaals veranderde in zijn werk in de covid-periode, behalve dan dat bijkomend beschermingsmateriaal werd aangewend (*Ibid.*).

Uit de beschikbare landeninformatie kan echter worden afgeleid dat de verklaringen van verzoeker niet met de werkelijkheid overeenstemmen. De polio-vaccinatiecampagnes werden in Afghanistan stopgezet tussen februari en juli 2020, en pas daarna stelselmatig hervat (AD, stuk 6, Landeninformatie, WHO Afghanistan, *Polio vaccination campaigns resume across 20 provinces of Afghanistan*, 14 september 2020; Verzoekschrift, bijlage 2). Verzoeker stipt in zijn middel terecht aan dat de commissaris-generaal in zijn beslissing de inhoud van de WHO-publicatie niet helemaal correct weergeeft waar deze stelt "(...) dat de vaccinatiecampagnes in Afghanistan in 2020 werden opgeschort van het begin van de coronapandemie in maart 2020 tot en met augustus 2020", terwijl volgens voornoemde publicatie het *moratorium* liep van februari tot juli 2020. Wat er ook van zij, er kan redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij spontaan melding zou maken van het gegeven dat de campagnes gedurende 6 maanden werden onderbroken omwille van de covid-pandemie. Omdat verzoeker liet uitschijnen dat de campagnes gewoon doorliepen en hij de langdurige onderbreking omwille van de covid-pandemie onvermeld liet, kan geen geloof worden gehecht aan zijn voorgehouden profiel van medewerker aan de poliovaccinaties in de door hem aangeduide periode.

5.1.4. Zelfs indien verzoekers profiel aannemelijk zou worden geacht, *quod non*, blijkt uit de *EUAA Country Guidance* van mei 2024 dat niet alle humanitaire medewerkers van Ngo's of internationale organisaties zonder onderscheid blootgesteld worden aan vervolging in Afghanistan, maar dat dit sterk afhankelijk is van individuele factoren (*EUAA Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 48-50). Verzoeker beweert dat zijn leven in geval van terugkeer in gevaar is omdat hij deelnam aan de vaccinatiecampagnes. Verzoeker werd evenwel tijdens het persoonlijk onderhoud geconfronteerd met informatie van al Jazeera waaruit blijkt dat de taliban de poliovaccinaties opnieuw hebben opgestart (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het

persoonlijk onderhoud II, 25 oktober 2023, p.19), waardoor zijn vrees wordt ondermijnd. Bovendien heeft hij geen idee over het wedervaren van andere vaccinatiemedewerkers, behalve dat zijn *supervisor* zich in Iran zou bevinden (*Ibid.* p. 18). Gelet op dit alles slaagt verzoeker er niet in een persoonlijk risico op vervolging aannemelijk te maken omwille van zijn voorgehouden deelname aan de vaccinatiecampagnes.

5.1.5. Ook wat de bedreigingen betreft vanwege de taliban omwille van zijn activiteiten in de videotheek, zijn de verklaringen van verzoeker weinig realistisch te noemen. Zo stelde verzoeker dat hij er niet aan gedacht had dat hij in de problemen zou komen, hoewel hij sinds 2019 allerhande dvd's verkocht met Bollywoodfilms, Pakistaanse, Chinese en Amerikaanse films, waaronder ook seksueel getinte films (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud II, 25 oktober 2023, p. 12-13). Het is weinig aannemelijk dat het niet bij verzoeker was opgekomen dat hij met deze handel in de strikt religieuze Afghaanse context moeilijkheden zou ervaren. Hij stelde dat zijn vader telefonische bedreigingen ontving van onbekenden, waarbij verzoeker stelt niet te weten of deze van de taliban of van Daesh kwamen (*ibid.*, p. 13). Verzoeker verklaarde dat zowel hijzelf als zijn vader deze telefonische bedreigingen niet ernstig namen (*Ibid.*, p. 15). Desondanks zou zijn vader, toen deze hem bezocht tijdens zijn verblijf in Jalalabad, verteld hebben dat de videotheek in puin lag (*Ibid.*, p. 17). Verzoeker kan echter geen bijkomende details verstrekken over de aanslag op zijn winkel en hij weet niet wanneer dit precies gebeurde of wie hiervoor verantwoordelijk was (*Ibid.*, p. 18).

5.1.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is, waardoor hij op die basis niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De commissaris-generaal kon rechtsgeldig concluderen dat hij niet als vluchteling kan worden erkend. Verzoeker slaagt er in zijn middel niet in de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Wanneer, zoals *in casu*, geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

5.1.7. Terloops stipt de Raad aan dat verzoeker als bijlagen bij zijn aanvullende nota van 15 januari 2025 een attest toevoegt van het Fedasil-opvangcentrum in Florennes van 8 januari 2025 waaruit blijkt dat hij op de wachtlijst staat om psychologisch te worden opgevolgd en een getuigschrift van 10 oktober 2023 inzake aansluiting als zelfstandige bij het sociale verzekeringskantoor groep S (Aanvullende nota verzoeker, 15 januari 2025, bijlagen 1 en 2). Verzoeker kan deze stukken evenwel niet in verband brengen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, en geeft hierbij ter terechtzitting evenmin enige verduidelijking.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

5.2.2. Met betrekking tot de 'ernstige schade', zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet, worden geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.2.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij omwille van de tewerkstelling van zijn 'kozijn' K. of omwille van de leveringen aan de gevangenis van Jalalabad een risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

5.2.4. In zijn tweede middelonderdeel betoogt verzoeker dat er een algemene tendens bestaat van toenemend geweld in de regio waarvan hij afkomstig is. Hij baseert zich hierbij op informatie uit 2022. Het zou hierbij hoofdzakelijk gaan om gericht geweld tegen individuen die ervan verdacht worden bindingen te hebben met ISKP, waarbij de plegers van het geweld ongemoeid zouden worden gelaten.

5.2.5. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij als een tegenstander van de taliban zal worden gepercipieerd of dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van gerichte vormen van geweld, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, omdat hij heeft deelgenomen aan de vaccinatiecampagnes.

5.2.6. In zijn aanvullende nota van 2 januari 2025, waarin onder andere de *EUAA Country Focus Afghanistan* van november 2024 mede in overweging wordt genomen, stelt de commissaris-generaal betreffende de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan *“dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024. In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjiitische Hazara’s. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd. ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36). De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio’s kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio’s dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale*

bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. (...)"

5.2.7. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de *EUAA Afghanistan Country Focus* van december 2023, nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit het district Khogyani in de provincie Nangahar. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Nangarhar actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, omdat het niveau van het aanwezige willekeurige geweld, in zoverre er al sprake is van een gewapend conflict, dermate laag is dat de kans om hiervan als burger slachtoffer te worden uiterst miniem is.

6. Besluit

6.1. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 48/3 en/of artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft ook geen motiveringsgebrek aangetoond.

De door verzoeker aangevoerde middelen zijn ongegrond. Voor zover als nodig treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

6.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6.3. Er blijken ook geen essentiële elementen te ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Er werd niet aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftientwintig door:

F. TAMBORIEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN